

PÁR SLOV PÁNA RIADITEĽA

Je nesporné, že Spiš patrí medzi najznámejšie oblasti Slovenska. História tohto regiónu je z mnohých pohľadov, zdravotnícky nevynímajúc, veľmi zaujímavá. Bolo a je tu veľa nemocníc, liečebných a sociálnych zariadení, pôsobili tu známi lekári a lekárnici. Neoddeliteľnou súčasťou zdravotnej starostlivosti je aj

vzdelávanie zdravotníckych pracovníkov. Stredná zdravotnícka škola v Poprade bola založená 3. septembra 1963. Zriadenie školy tohto typu v Poprade vytvorilo základňu pre odstránenie nedostatku zdravotníckych pracovníkov v podtatranskej oblasti.

Je mi ctou prihovárať sa vám pri takej jedinečnej a neopakovateľnej príležitosti akou je 50. výročie založenia našej školy. Pre školu je to významná etapa jej existencie. Ukrýva v sebe mnohé životné príbehy a veľa spomienok. S úctou si pripomínam tých, ktorí

stáli pri zrode školy v roku 1963 - MUDr. Pavol Michalovič, vedúci Odboru zdravotníctva ONV v Poprade, MUDr. Tibor Tatár, riaditeľ OÚNZ v Poprade, prvý riaditeľ Pavol Nipča a členky prvého pedagogického zboru: Jarmila Holíšová, Nadežda Janovská, Eva Kredátusová a Mária Slivková. Ďakujem desiatkam učiteľov, lekárov a nepedagogických zamestnancov ktorí tu nechali kus svojho života a odovzdávali svoje vedomosti a skúsenosti žiakom pripravujúc ich k jednému z najhumánnejších povolání. Počas existencie školy tu viac než 4 000 absolventov získalo prvé životné skúsenosti, zručnosti, vedomosti i schopnosť prekonávať prekážky. Odozvy o ich úspešnom pôsobení nám prichádzajú zo všetkých kútov sveta.

Strednej zdravotníckej škole v Poprade prajem do ďalších úspešných desaťročí veľa kreatívnych pedagógov, ktorí budú svoju múdrosť, odbornosť a ľudskosť odovzdávať poznaniu chtivým študentom. Želám si, aby školu opúšťali plnohodnotní mladí ľudia schopní empatie, obetavosti a súcitu s chorým. Nech si naša škola aj naďalej drží svoje dobré meno a nezastupiteľnú pozíciu v regióne.

Mgr. Miroslav Bednár

POSTREHY ABSOLVENTOV

Volám sa Monika Bendíková (Vojtaššaková). SZŠ som skončila už pred 40 rokmi ako detská sestra (maturovala som v roku 1972). A hoci už prešlo toľko rokov,

na strednú školu si dobre pamätám.

Bývala som na internáte. Musím priznať, že neznášala som matematiku a tie slovné úlohy. Vtedy nás učila profesorka Jánovská. Neoblubovala som ani latinčinu a ruský jazyk. Najhoršie bolo, keď sme sa museli naučiť z jedného odborného časopisu text po rusky naspamäť. Najlepšie boli naše úteky zo školy, keď sme mali predmet detské lekárstvo s MUDr. Potockým. Po našich viacnásobných útekoch namontovali na okná mreže. Dobré spomienky mám aj na predmet chirurgia. Vyučujúci nemal vlastný zápisník a klasifikačný hárok nechával v triede, tak sme si jednoducho známky mohli dopísať. Popri štúdiu sme veľa aj športovali. Ja som školu reprezentovala v lyžovaní a volejbale. Určite som tu prežila veľa krásnych chvíľ.

Volám sa Adam Rišian a zdravotku som navštevoval v od roku 2008 až po úspešnú maturitu v máji 2012.

Moje najkrajšie spomienky mám z praxe v Popradskej nemocnici. Mám rád prácu s ľuďmi, a hlavne pocit, keď môžem pomáhať ostatným. Ku krásnym spomienkam z nemocnice patria najmä tie dni, keď som počul od pacientov vďaka. Najkrajší zážitok sa mi stal na jar, v treťom ročníku. Bol som na geriatrickej a spoznal som sa s istou staršou dámskou, s ktorou som sa nedokázal prestať rozprávať. Zašil som sa k nej a hodiny sme s rozprávali o zmysluplných témach. Bolo to jedno z najkrajších období môjho života. Spoznal som skvelých ľudí, či už učiteľov, spolužiakov alebo pacientov. Hoci som školu takpovediac nemusel, môj stereotypný školský deň mohli zlepšiť iba dvojčičky Spirčákové, dve slniečka plné života,

ktoré dodávajú energiu všade navôkol seba. Ale samozrejme, ako každý poctivý žiak som mal najradšej zvonenie na konci vyučovania :-).